

Γέροντας Αιμιλιανός: “Κέντρο της προσευχής είναι η καρδιά και εμπόδια της η άγνοια”

/ [Γνώμες](#)

Μέσα από το λόγο της Γραφής διδασκόμαστε ότι σταθερή συνισταμένη κάθε ανθρώπινης προσευχής, ως τρόπου (επι)κοινωνίας με το Θεό, είναι η άμεση σχέση με τα γεγονότα. Προσεύχεται κανείς με αφορμή κάτι που συνέβη, για ο,τι συμβαίνει και για να συμβεί κάτι, ώστε να χαρισθεί στη γη η σωτηρία του Θεού. Ολόκληρη η ιερά ιστορία και η εκκλησιαστική παράδοση χαρακτηρίζονται τόσο από την πεμπτουσία αυτή της προσευχής. Είναι πράγματι εντυπωσιακή η εκζήτηση των σωτηριωδών επεμβάσεων της θείας Οικονομίας, είτε από μεμονωμένους «μεσίτες», είτε από ολόκληρο το λαό του Θεού.

Ο Γέροντας γνωρίζοντας τα εσώτερα βάθη της προσευχής, τη χαρακτηρίζει καταρχήν «ως όχημα της ψυχής, πνευματική αναπνοή, πορεία προς τον Θεόν». Εφόσον ο Θεός είναι η ζωή του ανθρώπου κάθε λανθασμένη πορεία καθιστά τον άνθρωπο ξοφλημένο, γιατί ποτέ δεν θα μπορέσει να καταστεί ουράνιος. Η προσευχή κοινωνεί με τα λοιπά έργα της αγάπης προς το Θεό, δεν απομονώνεται, αλλά συστοιχεί με τη λατρεία, την ευχαριστία, την

αγρυπνία, την υπέρβαση της σαρκικής μικρότητας, την απόληψη πνευματικής δυνάμεως. Μόνον υπό αυτές τις προϋποθέσεις δύναται να καταστεί διάλογος με το Θεό κι έντευξη με το Άγιον Πνεύμα. Είναι ένα βίωμα αγώνος, κραυγής εκ βαθέων, σιωπηλής εντρυφήσεως και αποκαλύψεων, εναγώνιων προσδοκιών και αποκαραδοκίας, νεκρώσεως του παλαιού ανθρώπου, προαντιλήψεως των αγαθών της Βασιλείας, καταβυθίσεως στη ζωοποιούσα θεότητα, αρπαγής του νοός, εγγίσεως του Τριαδικού μυστηρίου.

Κέντρο της προσευχής είναι η καρδιά και εμπόδιά της η άγνοια, το ίδιον θέλημα και η λήθη. Όταν ο άνθρωπος γίνεται έμπυρος από το θείο φως, επιτυγχάνεται και ο σκοπός της προσευχής, δηλ. ο «αρπαγμός» του Θεού εν Αγίω Πνεύματι εντός της ανθρωπίνης καρδιάς, η μέθεξη και ταύτιση του Θεού με την προσευχόμενη ανθρωπίνη φύση σε ένα πρόσωπο, μία υπόσταση ώστε να περνά ο άνθρωπος από τη διαίρεση της φύσεως στην ενότητα της υποστάσεως και να καθίσταται θεοειδής.

Με αυτά τα γνωρίσματα και τους υψηλούς στόχους η προσευχή είναι χάρισμα, ουράνια, χαροποιός συνάντηση και κοινωνία Θεού και ανθρώπων, ανθρώπων μεταξύ τους, με απλότητα και πνευματική αγαλλίαση, χωρίς απελπισία και στενοχωρία. Ο άνθρωπος δεν «εγκόπτεται τας προσευχάς αυτού» αναφέρει τη λατρευτική του θυσία με καθαρή συνείδηση ως ευώδες θυμίαμα στο Θεό χωρίς να προσδοκά. Διέρχεται σε κατάσταση και συναίσθηση διάπυρης προσευχής, προϋπαντά το Θεό. Εν τέλει η προσευχή είναι η μετάσταση της ανθρωπίνης ύπαρξης στο Θεό, «...η οποία εν συναισθήσει της γυμνότητος, του πόνου και του κατατρεγμού της εκζητά τον Λυτρούμενον αυτήν μετά πάσης αδιαλείπτου προσευχής και δεήσεως εν αδιαπτώτω αγάπη...».

Σιωπηλά κι αθόρυβα τελεσιουργείται εντός του ανθρώπου η «συμπλήρωσις του λόγου» ενός λόγου σπανίας δυνάμεως και κάλλους που διέθετε ο Γέροντας ομιλών. Η σιωπή συνιστά μια «λεληθυία ανάβαση», είτε προηγείται του λόγου είτε τον διακόπτει είτε τον προεκτείνει. Συνάμα φωτίζει το διάλογο που έχει αρχίσει ανάμεσα στο Θεό και τον άνθρωπο. Πρέπει να υπάρξει η παύση κάθε θορύβου για να ακουσθεί η κραυγή της ψυχής προς το Θεό. Η σιωπή επομένως καθίσταται αδήριτη ανάγκη για να αντιληφθεί κανείς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Ο Θεός είναι Θεός σχολαζόντων και σιωπόντων. Ζώντας την αποκαραδοκία Του, η ψυχή απολαμβάνει τη σιωπηλή εντρύφηση, τη σιωπηλή πρόγευση και προαντίληψη των δώρων της Βασιλείας Του. Είναι μια ακινησία που στο βάθος της πιστοποιεί τη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς μας, μας καθιστά ανίκανους, ανάξιους και ανειδήμονες για να σταθούμε ενώπιον του Θεού. Κατανυσσόμαστε και σιωπούμε εφόσον

ανακαλύψαμε εσωτερικά ότι καταξιωθήκαμε αυτής της θέας του Θεού, της ελεύσεως του Θείου Λόγου. Η μόνη φωνή της ερήμου είναι η σιωπή, η τελεία σιωπή στο περιβάλλον του ανθρώπου, στην ψυχή του, στο πνεύμα του στην καρδιά του. Μέσα από την εσωτερική αυτή σιωπή αποκαλύπτεται η σιωπή των ουρανών, δηλ. η σιωπηλή αποκαλυπτικότητα του Θεού.